

„Reikia, kad būtum vidaus gyvenimo žmogus“

Reikia, kad būtum „Dievo žmogus“, vidaus gyvenimo žmogus, maldos ir aukos žmogus. Tavo apaštalavimas turi būti tavo gyvenimo „iš vidaus“ perteklius. (Kelias, 961)

kovo 16 d.

Vidinis gyvenimas. Šventumas atliekant kasdienes užduotis, šventumas mažuose dalykuose, šventumas profesinėje veikloje, šventumas dirbant įprastinius

darbus... šventumas, kad
pašventintum kitus. Sykį vienas
mano draugas – aš nelabai artimai jį
pažinojau – sapnavo labai aukštai
skrendąs lėktuvu. Jis sėdėjo ne
viduje, kabinoje, o ant sparnų.
Vargšas nelaimėlis, kaip jis kentėjo ir
kaip bijojo! Man rodos, mūsų
Viešpats taip leido jam suprasti, kad
tos sielos, kurioms stinga vidinio
gyvenimo arba juo nesirūpina, Dievo
aukštybėse skrieja kamuojamos
baimės ir nerimo, kančios ir
dvejonių, nuolat rizikuodamos pulti
žemyn. Aš iš tikrųjų manau, jog
didelis pavojus paklysti gresia tiems,
kurie pasineria į veiklą – į pernelyg
didelę veiklą! – ir apsieina be maldos,
be pasiaukojimo ir priemonių,
būtinų rimtam pamaldumui
išsiugdyti: be dažnų sakramentų,
maldos, sąžinės apyskaitos, dvasinės
literatūros, nuolatinio uolaus
bendravimo su Švenčiausiąja
Mergele ir Angelais Sargais... O juk
visa tai nepaprastai veiksminga ir

padeda krikščionio dieną padaryti labai malonią, nes Dievo švelnumas ir laimė sklinda iš vidinio gyvenimo turtingumo, kaip kad medus teka iš korio. Ir savo vidiniu, ir išoriniu gyvenimu, ir bendraudami su kitais žmonėmis, ir savo darbu kiekvienas iš mūsų turime stengtis nuolat būti Dievo akivaizdoje, turime kalbėtis su Juo, nors išoriškai tai ir nematoma. Ir tam pokalbiui nereikia jokių žodžių, bet jis turi būti pastebimas iš švelnaus rūpestingumo ir pastangų, kurias įdedame norėdami deramai atlikti visas savo užduotis, ir pačias svarbiausias, ir visai nereikšmingas. (Dievo bičiuliai, 18–19)
